

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Lvdovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. XIV. Dona prophetiæ, discretionis spirituum, & consilij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

CAPUT XIV.

DONA PROPHETIÆ, DISCRETIONIS SPIRITVVM,
ET CONSILII.

I.

Multa prædixit Ludovicus⁹ futura, multa præsentia, sed occulta, quæ sciri non potuerunt. Nonnulla paucis referamus. Nobilis Virgo, Catharina de Osorio, sensit à DEO se vocari, ut sibi inter Discalceatas Vallisoleti serviret. Non permiserunt hoc ejus necessarii: ergò perinvita se passa est induci in aliud Monasterium: sed in eo quieto animo esse non potuit, semper ad Discalceatas anhelans. Donec multis cum lachryis, opera Ducis de Alba, Ludovico suum desiderium explicare potuit, & audivit ab illo, paucis diebus ante festum Præsentationis Deiparæ, submotis obstaculis cer-

*Prædicte
futura.*

tò discalceatam se fore. Fuit, criduo
ante id festum, & magna cum ani-
mi sui consolatione permansit, ut
ipsa cum juramento testata est.
Hieronymo de Tobar, Novitio
suo, Villagarcia prædixit Ludovi-
cus, eodem in Collegio post mul-
tos annos moriturum. Multis post
annis in Collegio montis Regalis
tam gravi morbo laboravit, ut
medicis haberetur pro deposito.
Dixit ejusdem sententiæ se futurum,
nisi à Ludovico dudum audivisset.
Villagarcia se mortem appetiturum.
Ergo præter spem convalescit, ac
demum Villagarciam missus, an-
no 1644. ibi est mortuus, vigesimo
posteaquam id ei Ludovicus prædi-
xerat. In Monasterio Recollectarum
S. Augustini, conspicatus Franci-
scam de S. Joseph, novitiam, quas-
dam res, quæ appellantur Devoti-
onis, factitatem, dixit, istiusmodi
rebus illam non semper vacaturam:
quia

uit, triduo
cum an-
mansit, ut
estata est
Novitio
t Ludovi-
post mul-
Multis post
is Regalis
avit, ut
deposito
se futurū
audivisset,
opetiturū
valuit, ac
issus, an-
vigesimo
cus prædi-
collectari
s Franci-
am, qual-
ur Devo-
stiusmodi
caturam
quia

ia futura sit loci Antistes: quod
nam factum est. Procerum quis-
nam Ludovico narrabat, summo
nuper in periculo vitæ fuisse ab
quo. Monuit ille, esse quod alterū
infortunium ab eo caveat. Non
vane monitio; nam alio tem-
pore, dum equum fervētiū urget,
percussus, obritus, sine remedio
mortē occubuit. Angelam Xime-
nez de Oca, magnā virtute Monia-
tem, præmonuit, pararet se ad oc-
casionem insignis patientiæ, sibi
offerendam. Fecit illa sedulo, ac
duodecim annis, pergraves à quā-
dam molestias pertulit. Offenderat
quispiam alium hominem prima-
tium: à cuius ira, & insidijs, ut se
tueretur, ipse cum suis omnibus
armatus incessit. Pater ejus, me-
mens malorum, rogavit Ludovi-
tum, suæ autoritatis, ac precum
interpositione, filio securitatem
conciliare dignetur. Hic jubet eum

X 5 | pone-

ponere metum, & arma; quia nihil
quidquam ab inimico sit oriturum
incōmodi. Ipse tamen non igno-
raret, se quæri ad necem, confisus
tamen sanctitate, & verbo Ludo-
vici, arma deposuit in ejus præsen-
tia. Neque inimicus amplius ei
struxit insidias, nullâ etiam injuria
deprecatione, aut satisfactione
petitâ. Zeballos medicus, pro mo-
re visibat Ludovicum. Hic eum
interrogat, sîne paratus sufferre
quartanam. Annuit, & intra pau-
cos dies eâ febre decubuit. Reverso
ad se, dixit Ludovicus, Ecquid aga-
tur quartanâ? mox desituram. Sic
factû est. Agneri de Incarnatione
aperienti suum propositum, se re-
cipiendi ad Recollectas, prædixit
ordine omnia, quæ ipsi postmodum
evenêre. Dominus Antonius Val-
boa testatur, sibi quoque prædictum
ab eo fuisse omnium rerum suarum
successum. Addit Lucas Carillius
quoties

quia nihil
 oriturum
 non igno-
 , confusus
 bo Ludo-
 as presen-
 mplius ei
 m injuria
 factione
 , promo-
 Hic eum
 sufferre
 ntra pau-
 t. Revelo
 quid aga-
 ram. Sic
 rnatione
 am, se re-
 predixit
 ostmodi
 nius Val-
 predixit
 am suam
 Carillus
 quoties

moties in aliqua infirmitate, vel
 ia re quavis adversa Ludovicus
 allit esse sine metu, semper felici-
 et cecidisse. Cùm Ludovicus, morti
 roximus, vidisset adstantem Lo-
 pez de Angulo, dixit, se brevì simul
 in cœlo futuros, Mortuo ipso, ve-
 renatum vulnus invasit Lopium;
 quem ut Rector servaret, cōmen-
 tavit eum precibus Marinæ de
 Escobar; quæ retulit, adfuisse sibi
 Ludovicum, jubentem abstinere
 his precibus, quòd ipse animam,
 egroti Deo sistere debeat: atque
 hoc brevì futurum: quod etiam,
 factum esse speratur, quandoqui-
 dem ille paulò post extinctus est.

II.

Secreta quoque Ludovico pa-
 nisse, Didacus Gomez Sandoval,
 Ducis de Lerma filius, expertus est;
 qui cùm ad illum de quibusdam
 rebus conscientiaæ suæ consulturus
 venisset, antequam earum ullam
 propo-

*Revelat
 arcana.*

proponeret, de singulis ei dixit
Ludovicus, quid esset agendum,
aut non agendum; ac si eas in cor-
de suo scriptas legisset. Idem Duci
de Benavente contigit: qui cum
de re magni momenti acturus es-
set, ad portam Collegij à Ludovico
se præstolante, totius negotij sui
resolutionem cum admiratione
accepit, antequam id ei propone-
ret. Sic & Ludovico de Valdivia
venienti ad se, ut quædam sui cor-
dis arcana conferret, nullo dum-
eorum aperto, omnem dubitatio-
nem expedivit; excusans, quod ei
plùs temporis tunc per occupatio-
nem dare non posset. Annæ Mariæ
de Incarnatione, Recollectæ, ape-
ruit tentationem, quæ in ejus cor-
de, dum secum agit, oborta, & ab
ipsa nondum exposita fuerat. Al-
teri, ex eodem ordine, secum agen-
ti, suaviter dixit, insignem erro-
rem, quem eodie in officio divino
commi-

ei dixit
 endum,
 as in cor
 lem Duci
 qui cum
 sturus es
 Ludovic
 negotij sui
 iratione
 propone
 Valdivia
 in sui cor
 lo dum
 ubitatio
 quod ei
 cupatio
 nae Maria
 eta, ape
 ejus cor
 a, & ab
 erat. Al
 m agen
 em erro
 o divino
 commi-

commiserat. Medico Zevallos, de
 no supra meminimus, & Petro
 Duero, Equiti S. Jacobi, saepe
 distincte clareque exposuit, & enu-
 leavit ea, quae in corde suo per-
 lexim posita non potuerant enun-
 tiare. Marinam de Escobar per epi-
 tolam jussit esse securam, quod e-
 sto recta ad caelum evolutura.
 Quod apparens ei Petrus de
 Leon, primus eius Confessarius,
 dixit Ludovicum ex revelatione
 divina scripsisse: nec in dubium
 vocare sinit, tum Ludovici in-
 terendo summa circumspectio,
 tum ipsius Marinae sanctitas nota,
 multis testata miraculis.

III.

Plurimis perspecta fuit gratia,
 qua Ludovicus discernerebat varios
 spiritus. In Monasterio S. Spiritus,
 tribus Monialibus dubitabatur,
 qualenam spiritu agerentur: & ca-
 um una praecipue suspecta erat,
 quasi

*Discer-
 nit va-
 rios, de
 quibus
 dubium
 erat, spi-
 ritus.*

quasi ex iis foret, quæ ludificata à diabolo, sese illuminatas existimant. Multi, variorum ordinum, viri graves, disquisitis accuratè rebus earum, cum nihil extricarent, Ludovicus ut omnes ei fuerunt expolitæ, respondit; duas recto & securo framite ingredi, quantum vis aspero ac difficili; tertiam verò non delusam & illuminatam, sed delirantem ac perperam esse. In quam sententiam Episcopus etiam, & sacrum Tribunal concessit. De alia persona pia dubitabat Didacus de Avendanno, an cum extra se ponebatur (uti solebat) non misceretur ludibrium diaboli. Negavit Ludovicus extases illas, aut à diabolo esse, aut à DEO, sed à natura. Cū enim sit bonæ mentis, nihil habere cum diabolo: & cū tunc cesset ab omni actione interna, ecstasi non esse à DEO: sed à natura, quæ dum hæret in affectione quapiam tene-

ificata à
existimãt
n, viri gra
rebus ea
nt, Ludov
nt exposit
& secur
vis aspe
rò non
fed delia
uam sen
, & sacr
lia perso
de Aven
onebatur
sceretur
vit Ludov
abolo ef
Cū enim
bere eunt
set ab de
asin non
quæ dum
am tene
rã,

piaque, extra usum sensuum
constituta videtur. Quod sic esse,
melius explorata, se invenisse
statu est P. Avendanno: qui ad
eam vim verborum Ludovici
isse, ut qui cum dubio, caligine,
spore animi ad eum accesserant,
omnes rerum certos, illustratos,
inflammatos ab se dimiserit. Ma
nam Vela, Monialem Cisterciens
em, omnes penè viri docti & gra
tes delusam credebant, quòd die
us sacræ communionis nihil al
rius escæ sumeret; imò interdum
ad ipsam communionem pos
et os aperire, nisi per vim. At Lu
ovicus constanter asseveravit,
nihil subesse periculi; sed DEVM
hoc modo illam exercitam velle
neque recessit unquam ab ea senti
entia, utcunque alij variarent
eam autem beatus virginis obitus
confirmavit, ut fusè in ejus vita à
Michaële Gonzalez Baquero de
scribitur,

scribitur. Neque multum ab simile
 fuit, quod Isabellæ de S. Augustino,
 Recollectæ, contigit. Ea tantas an-
 gustias ante sacram synaxin perpe-
 tiebatur, ut animam sibi interpri-
 mendam putaret. Credidit Con-
 fessarius, alterius ordinis, occupa-
 tam à malo genio, contra quem
 sacras jam diras parabat: voluit ta-
 men audire prius Ludovici judi-
 cium. Hic totò statu virginis per-
 spectro respondit, in presentiarum
 non amplius opus esse, quam ut ad
 sacram synaxin accedens, Deo di-
 cat, se quidquid jam patitur, pati
 velle pro ipso. Paruit, ac statim
 quidem clementius habita, ac post
 aliquod tempus ab omni molestia
 fuit libera. Denique observatum
 est, quorum spiritum Ludovicus
 improbavit, utcumque magni ab
 alijs fierent, evanuisse existimatio-
 nem eorum: cum illi, quos proba-
 verat, demum opinionem virtutis
 emi-

minentis reportarint etiam ab
his, quibus fuerat suspecta.

IV.

Neque minus consilio valuit,
quo saepe suos consultores ad ea,
quae horruerant, amplexanda, & ea,
quae adamaverant, refugienda per-
duxit miram gratiam. Erat Vallisoleti
virgo nobilis, unica filia suorum
parentum. Haec voto se perpetuae
virginitatis obstrinxerat, quam ut
collocaret in tuto, aspiravit ad Mo-
nasterium. Graviter id accepere
parentes & agnati: quorum unus
religiosus, parum religioso confi-
sio suavitatis, ut haberetur indulgen-
tius, & evanescente sensim propo-
siti, voti relaxatio peteretur. Non
difficile fuit puellae animum ad
molliora flectere: quem paulo post
nulla subijt amplius Monasterij
cogitatio: donec mater ad vitae
vires deducta, magno, nec inani
dolore perculsa, quod sancta filiae

*Valet
gratiam
dandi
consilij*

Y consilia

consilia turbâisset, animam exhalavit. Eodem tactus pater, à Ludovico petit consilium. Is suadet illam mitti ad se. Venit ut morem gerat patri, sed non nisi nuptias spirans. At ubi Ludovicum loquentem audivit, mutari animo: tota in ejus arbitrio esse velle. Sed ipse non aliud suadere, quàm ut se totam sincerè dedit in manus DEI, sine cogitatione statûs ullius. Paret illa, & seriò divinæ voluntati se mancipat: & ecce, distinctam à Venerabili Sacramento vocem audit, *quâ tu fronte adstas coram me, quâ versari cupis inter vanitates?* Multùm exhilarata his verbis, resumpto primo proposito Monasterium inijt, optimique exempli fuit. Princeps femina, cùm è magna turbatione & afflictione animi se expedire non posset, accepto Ludovici, cui scripserat consilio, confestim animo mutata, se animosè divinæ voluntati

exhalat, neque deprædicare
 Ludovico concessit consiliarium. Juvenem
 et illam quendam DEVS tam manifestè ad
 societatem nostram vocaverat, ut
 mgerat, videns se non posse resistere, diffu-
 spirans, erexit lachrymis, quòd amicos, &
 entem, res mundi deberet deserere. Hic
 a in ejus, posteaquam dies aliquot exegerat
 se non, in mœrore ac dubio, totum animũ
 totam, aperuit Ludovico: qui omni-
 s, sine, bus inspectis amplexus juvenem,
 ret illa, hac tantũ pauca respondit: *Eia*
 manci- *DEVS hac te vult, DEVS hac te*
 genera- *vult;* quibus lachrymas uberes eli-
 dit, quæ, vit illi, non mœstitiæ, sed tenerri-
 versari, m sensus & gaudij. Neque dubita-
 ùm ex- vit is ampliùs DEO parere vocanti.

V.

Agnes de Incarnatione, cùm de
 incepto Recollectarum vitæ mo-
 atione cogitaret, ac gravis personæ ho-
 re non, mines non modò suaderent ei co-
 ui scri- mitationes istas deponere, sed etiã
 animo, gationes istas deponere, sed etiã
 volun- tandis piaculi religionem injice-
 tati, rent,

Y 2 rent,

rent, nisi staret ipsorum consilio
voto se obstrinxit faciendi, quod
Ludovicus censuerit. Is auditis,
quæ agebatur, pronunciauit, velle
DEVM, ut Recollecta sit; clausis igi-
tur oculis ad alia omnia, DEVM se-
quendum. Quo dicto magna ejus
animo pax, & lætitia infusa est: ob-
temperavit, & insigni cum sancti-
tate vitam degens in Monasterio,
non desijt gratulari DEO, quòd sibi
tam bonum consultorem, & via-
ducem obtulerit. Matrona præci-
puæ nobilitatis in tantum odium
venerat sui mariti, ut videretur
periclitari de vita: sed consilio
Ludovici, quantum vis gravi & an-
cipiti obediens, in majorem viri
sui gratiam, & æstimationem resti-
tuta est, quàm antea fuerat. Plures
è discrimine famæ ac fortunarum,
alios ex desperatione, omnibus
frustra tentatis, consilio suo libe-
ravit, exemit, crexit: ut cum non
imme-

onfilios
i, quod
auditis,
it, velle
ausis igit
EVM se-
gna ejus
est: ob-
a sancti-
asterio,
uod sibi
, & via
a præci-
odium
eretur.
consilio
vi & an-
em viri
m resti-
Plures
narum,
nibus
no libe-
m non
imme-

meritò quidam suis in rebus tur-
pidis ac procellosis, præsentem,
Santelmum, seu mavis, Nicolaum
vocarent.

VI.

Sed & scrupulorum felix domi- *Scrupu-*
tor fuit. Multùm angebatur qui- *los exi-*
dam scrupulo rerum, quasi malè *mit.*
partarum. Censuit Ludovicus ina-
nem esse dubitationem: cui, uti
solent malo scrupulari correpti,
tùm ille non acquiesceret, inso-
lito fervore jussit, omni periculo
in se recepto, nullam toto vitæ suæ
tempore ejus rei mentionem face-
re, neque cogitationem admittere.
Levatus ille hoc dicto, quoties re-
curreret ea cura, sola illam istius
asserationis recordatione pelle-
bat. Antonius Yepes, lumen sacræ
familiæ S. Benedicti, quoties versa-
batur inter scrupulosas cotes sui
regiminis (versabatur autem non
parò) non solebat, nisi audito ju-

dicio Ludovici, quiescere; ut Bartholomæus de Segura, Confessarius Antonij, & internuncius ad Ludovicum, testatus est. Omitto commemorare complures alios, tam intraneos, quàm extraneos, quos à funesta rabie scrupulorum admirabili facilitate liberavit. Unde etiam à longè nonnulli, quasi ad Machaonem calculorum, profecti sunt.

CAPUT XV.

POTESTAS IN DÆMONES, ET ALIA DONA.

I.

Nescitur quidem Ludovicum aliquid in corpore suo passum à dæmonibus, ut alios non paucos hominum Sanctorum; sed illis ipsum formidabilem fuisse, multis argumentis apparuit. Narrauit Marina de Escobar, se cùm in acerbissimis doloribus inviseretur à Lu-